

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησια . . . . . δρ. 8.— Ἔτησια φρ. χρ. 10.—
Ἐξαμηνος . . . . . 4,50 Ἐξαμηνος φρ. χρ. 5,50
Τρίμηνος . . . . . 2,50 Τρίμηνος φρ. χρ. 3.—
Αἰσθητικὰ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκείτου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΟΣ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστου λεπτ. 30 [φρ. 0,30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειο.

Περίοδος Β'—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Νοεμβρίου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 52.

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'. (Συνέχεια)

— Νά, πού λίγο ἔλειψε νά το μαρτυρήσω πῶς καθόμαστε σέ τροχόσπιτο, εἶπεν ἡ Ρίτα, τρομαγμένη, πρὸς τὴν Γρατσιέλλα, ἅμα τὴν εἶδε.

— Εἶπες λέτοιο πράγμα ;
— Ὅχι ! μά, ἐπάνω-κάτω.
— Καὶ σέ ποιόν το εἶπες ;
— Σ' ἐκείνον πού κάμνει τὸν ὑπρέτην εἰς τὴν κωμωδίαν, ξέρεις...
— Ναι...
— Λοιπὸν ; Δέν μου λές τίποτε ; Δέν με μαλόνεις ; Δέν ἐθύμως μαζι μου ;

— Ὅχι...
— Γιατί ;
— Πρῶτα-πρῶτα, διότι το ὁμολογεῖς...καὶ ἔπειτα διότι εἶνε μυστικόν, τὸ ὅποιον μετ' ὀλίγον θά ἦτο δύσκολον νά φυλαχθῇ...

Ἡ Γρατσιέλλα δέν ὑπαπτεύετο ὅτι αὐτὸ που ἐπρόβλεπεν, ἐμελλε τόσον γρήγορα νά ἐπαληθεύσῃ. Ὁ ἠθοποιός, πού ἔκαμνε τὸν ὑπρέτην, ἐκυριεύθη ἀπὸ περιέργειαν μετὰ τὰς ἀπαντήσεις τῆς Ρίτας, καὶ ἠκολούθησε τὴν τετραμελῆ συντροφίαν, ἓνα βράδυ, μετὰ τὴν παράστασιν. Καί, πόση ἦτο ἡ ἐκπλήξις του, ὅταν εἶδε τὸν Γέρον καὶ τὰ παιδιά, ν' ἀναβαίνουν εἰς τὸ τροχόσπιτο καὶ νὰ φεύγουν !

Δέν ἄφισε τὴν εὐκαιρίαν νά γαθῆ, καὶ νά μὴ κάμῃ τὴν φάρσαν του. Μετὰ δύο ἡμέρας, ὅταν ἐσήμερι, καὶ ἡ σούπα ἄρχιζεν εἰς τὸ τραπέζι τῶν πρώην πλανοδιαν, ἠκούσθη μία ὄχλοβοή κοντὰ εἰς τὸ τροχόσπιτο, καὶ κατόπιν φωναί, πού ἐτραγουδοῦσαν ὀλόγυρα, τὴν γνωστὴν τὴν χορωδίαν ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ κόμπος Κ.

— Αὐτὲς αἱ φωνές ! εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, εἶνε τῶν συναδέλφων μας !

Ἦσαν φωναὶ ψιλαὶ καὶ χονδραὶ, νεανικαὶ, γεροντικαὶ ἄλλα ἔξαφνα ἠκούσθησαν καὶ ὄργανα, σχεδὸν ὀλόκληρος ὄρχηστρα ἢ ὅποια συνῶδευε τὸ τραγούδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ.

ΤΟΥΣ ΕΠΙΑΣΑΝΙ...

Σιωπηρία δέν ὑπῆρχε. Τοὺς εἶχαν ἀνακαλύψῃ...

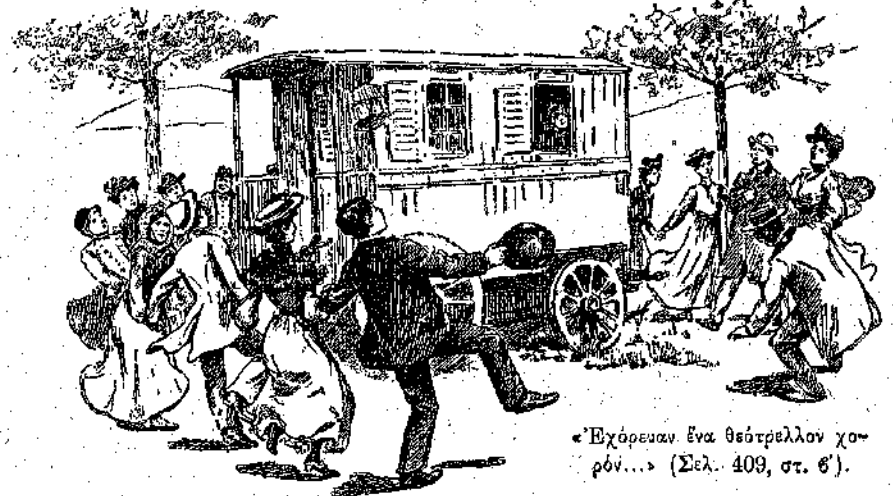
— Σὰς πιάσαμε ! ἐφώνησε μία φωνή.
Ἡ Ρίτα ἔβαλε τὴν μύτην τῆς εἰς τὸν φεγγίτην τοῦ τροχόσπιτου, καὶ εἶδε τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια ἐγνώριζε πολὺ καλά : ἐκρατοῦντο ὅλοι χέρι-χέρι, καὶ εἶχαν περικυκλώσῃ τὸ τροχόσπιτο. Ἐξαφνα εἶδε κάποιος τὰ γλαρωμένα ματάκια τῆς Ρίτας. Καὶ τότε ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν ἐχάλασε τὸν κόσμον : ἐκυτιοῦσαν μετὰ ρυθμὸν τὰ πόδια τῶν κ' ἐχόρευαν ἓνα θεότρελλον χορὸν ὀλόγυρα εἰς τὸ ἄσυλον τῶν φί-

λῶν μας. — Κλείστε τὰ παντζούρια ! ἐφώνησεν ὁ Γέρος ἀπὸ τὴν καμαρούλα του ὅτι μᾶς κάνουν θεάτρον !

Ἡ Γρατσιέλλα δέν εἶχε διάθεσιν νά ὑπακούσῃ. Ἄ ! τὸ θέαμα ἦτο παραπολύ διασκεδαστικόν !... Ἡ Γρατσιέλλα τὴν ἐτράβηξεν ἑλαφρῶ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἔκλεισε τὸ παντζούρι, ἐκατέβασε τὸ κόκκινο κουριναίκι καὶ ἐπήγαγε νά βάλῃ τὸν σύριτην εἰς τὴν θύραν... Ἄλλα οἱ πονηροὶ ἐκείνοι εἶχαν προλάβῃ εἶχαν ἀναβῆ τὰ σκαλοπάτια καὶ εἶχαν κάμῃ ἐσοδὸν εἰς τὸ τροχόσπιτο. Ὁ Τολμηρότερος ἀπ' ὧλους,

ὁ διοργανωτὴς τῆς φάρσας, — ἐκεῖνος πού ἔκαμνε τὸν ὑπρέτην εἰς τὴν κωμωδίαν — εἰσώρμησε πρῶτος καὶ προκλητικώτατος εἰς τὸ δωμάτιον.
Ἡ Γρατσιέλλα ἐμεινεν ἠρεμωτάτη, καὶ τὸν ὑπεδέχθη μετὰ πολλὴν φιλοφροσύνην.

— Δέν θά ἐτόλμουσα ποτὲ νά σας προσκαλέσω, εἶπε μετὰ λεπτῶν μειδιάμα' ἄλλα, ἀφοῦ ἔλαβατε τὸ κῆπον νά ἔλθετε, καλῶς ὠρίσατε !... Μοναχά... βλέπετε... εἴμεθα παραπολύ στενόχωρα ἐδῶ...δὲν χωροῦν πολλοὶ καὶ καλλίτερα θά ἦτόν...
— Τί πάει νά πῇ αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι ! ἐφώνησεν ἀπ' ἔξω μία ἐπίδλητικὴ χον-

Ἐχόρευαν ἓνα θεότρελλον χορὸν... (Σελ. 409, στ. 6').

δρόφωνάρα. Νά διαλυθῆτε στὴ στιγμῇ, εἰδεμὴ σας πηγαίνω ἀμέσως στὸ φρέσκο !

Ἦτον ἓνας ἀστυνόμας, ὁ ὅποιος ἦλθε νά ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του. Ἡ ἀστείότης ἐκείνη εἶχε συναθροίσῃ πολὺ πλῆθος ὀλόγυρα εἰς τὸ τροχόσπιτο, καὶ ἠμπόδιζε τὴν κυκλοφορίαν. Καὶ ἄλλοι ἀστυνόμακες ἤρχοντο νά συνδράμουν τὸν πρῶτον διὰ νά ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν.

Ἀπὸ τὸν φόβον τῶν μὴ τοὺς ἀδηγήσουν εἰς τὸ κρατητήριον, ὅλοι ἀπεσύρθησαν χωρὶς καμμίαν ἀντιλογίαν ἐπρόφασαν ὅμως, ἰδίως οἱ θεατρίνοι, νά ρίψουν

τά ερευνητικά των βλέμματα εις την κατοικίαν των μικρών συναδέλφων των...

— Έκείνη την ημέραν, οι φίλοι μου έκριναν φρόνημον ν' απομακρύνουν από έκει το κατάλυμά των, και από την Βασιλικήν το μετέφεραν εις το πλέον απόκεντρον μέρος του Νευλλύ.

Την άλλην ημέραν το βράδυ, οι συνάδελφοι εις το θέατρον είχαν έτοιμωσιν δι' αυτούς τα σκώματα και τα περιπαίγματα των. Η Γρατσιέλλα και η Μαργαρώ δεν έταράχθησαν, διότι οι ρόλοι, και των δύο, ήταν σπουδαίοι, και αυτό οπωσδήποτε, έκαμνε τους άλλους να τας λογαριάζουν· αλλά ο Γέρος και ο Πετρογιάννης τόσοσιν εγελωτοποιήθησαν, ώστε αι δύο μικρούλες δεν κατόρθωσαν να τούς παρηγορήσουν.

— Μά, αφού θα φύγωμε σε λίγο από αυτό το θέατρον, καλέ μου Γέρο, είπεν η Γρατσιέλλα, δεν πρέπει να πικραίνεσαι και τόσο.

— Α! και όμως έχω πικραίνωμαι πολύ, καθώς και με πολλά άλλα πράγματα. Δεν είνε πάντοτε ευχάριστον το επάγγελμα του ήθοποιού. Και, αν έπρόκειτο να ξαναρχίστη, βεβαίως δεν θα σ' έσυμβούλευα να εισέλθης εις αυτό το στάδιον.

— Ω! Γέρο μου, εγώ είμαι συνηθισμένη.

— Μά, τον Πετρογιάννη και την Μαργαρώ... αν έκοῦσαν οι γονεῖς των, δεν θα τα παρακινούσαν βέβαια τα παιδιά των να παριστάνουν κωμωδίας, να βγαίνουν εις την σκηνήν, να ντυνούνται και να γδύνονται, ν' άγρυπνοῦν κάθε βράδυ, να κάμνουν την νύκτα ημέρα, να ζούν αυτήν την άκατάστατη ζωή...

— Το θέατρον, άπηγύθησεν η Γρατσιέλλα, είνε ολόχρυσον απ' έξω, και μαῦρον και σκοτεινόν από μέσα.

— Μάλιστα! είπεν η Μαργαρώ, η οποία είχαν άκούσιν το τελευταίον μέρος της συνομιλίας· δεν έπρεπε να υπάρχουν τα παρασκήνια.

— Έπρεπε,ν, έπρόσθεσε με σοβαρόν ύφος η Γρατσιέλλα, να είνε κανείς έξησφαλισμένος δια την αύριον.

— Εγώ, διέκοψεν η Ρίτα, θα γράψω του κυρίου κόμητος για να μάς πη τι πρέπει να κάμωμε.

Και έκάθησεν εμπρός εις το τραπέζι.

— Να το γράμμα, είπε με παιδρὸν τόνον, όταν έτελειώσε.

Και έδωσε το χαρτί εις την Γρατσιέλλαν. Αυτή ανέγνωσε με πολὺν κόπον και δεν ήδυνήθη να μη ζωώση τα φύδια της...

— Δεν είνε καλό; είπεν η μικρούλα, δειλισμένη. Έκανα καμμιά άνοησία; Πές μου!... Γιατί δεν μου άπαντᾷς;... — Περιμένε... μετροῦ.

— Τι μετροῦς;... τές άράδες;...

— Ω! δὲ... δεν ήθελα να πῶ αυτό... Το γράμμα σου είνε χαριτωμένο...

— Ναι, μα' άπό έμετροῦσε... και άφου δεν έμετροῦσε τές άράδες, ήταν κάτι άλλο... θέλω να το μάθω... ξέρεις εσύ, Πετρογιάννη;

— Νομίζω πως έμάντευσα...

— Λέγε το λοιπόν, γρήγορα!

— Ίσως τές άνορθογραφίες σου.

— Και πάσες είνε Γρατσιέλλα, είπεν η Ρίτα με παρακλητικήν φωνήν.

— Νομίζω πως είνε... 17.

Η Ρίτα έκονκινεσεν κ' έσκυψε το κεφάλι κατεντροπιασμένη. «Δεν κάνει να το στείλωμε», έσκέφη και έμεινε συλλογισμένη έως το βράδυ.

Όταν ο κόμης ήλθεν εκείνο το βράδυ, οι καλλιτέχναι μας ήσαν ὅλοι σκεπτικεῖ.

Η Ρίτα, δια πρώτην φοράν εις την ζωήν της, έκάθητο και αυτή χωρίς να ὀμιλῇ.

— Λοιπόν, καλοί μου δουλευτάδες, είπεν ο έπισκέπτης των, μόλις εισήλθε. Τι τρέχει, και εἰσθε εἶσαι;

Και ένύτταξε πρώτα-πρώτα την Ρίταν...

— Δεν θέλω να μείνω άγράμματη, κύριε κόμη, είπεν αυτή με ζωηρότητα.

— Κ' έχει δίκαιον η μικρή μου Ρίτα! είπε γελαστός ο ευεργέτης των. Και άκριβῶς έρχομαι να σᾶς κάμω προτάσεις, τές ὁποίας δεν έπεριμένατε βέβαια... Ίδου περι τίνος πρόκειται: Έσᾶς, Γέρο μου, δεν άρμυζει εις τήν ηλικίαν σας να έκτίθεσθε εις τον περίγελον του καθενός. Ο πατέρας μου θα χρειασθῇ έντός ὀλίγου ένα θυρωρὸν δια το εργοστάσιόν του, ο ὅποιος να εξέλεγγῃ την εισδον και την έξοδον των εργατῶν. Την θέλετε αυτήν την θέσιν;

— Ω! κύριε, η εὐγνωμοσύνη μου είνε άπειρος· αλλά, τα παιδάκια μου, δεν θέλω να τα εγκαταλείψω!

— Μην άνησυχῆτε! έχω προβλέψῃ και γ' αυτά. Θα ζητήσω για σᾶς, Πετρογιάννη, μίαν υποτροφίαν εις εν από τα καλά σχολεία των Παρισίων· θέλει να γίνης εκεί ένας από τούς καλλιτέρους μαθητάς;

— Ω! μάλιστα, κύριε, μ' άρέσει τόσοσιν να σπουδάζω!...

— Πᾶνε οι δύο! είπεν ο κόμης, μετρῶν εις τα δάκτυλά του.

— Μά, είπεν η Ρίτα με παρακονιάρικο ύφος, εγώ πὸν θέλω να γίνω σοφή;

— Σοφή σαν βιβλίο, δεν είν' έτσι, καλή μου μικρούλα;...

— Άκριβῶς.

— Σαν καλό βιβλίο, μάλιστα, εις τρόπον ὥστε αργότερα, να μπορέσης και συ να κάμης βιβλία!

— Ω! κύριε κόμη, τι καλά!... Έμένα πὸν μ' άρέσει να λέγω ὅτι μοῦ καπνίσῃ!

— Δεν πρέπει ο άνθρωπος να λέγη

ὅτι του καπνίσῃ, μικρούλα μου, αλλά, πραγματικῶς, δεν πρέπει και να λέγη παρα μόνον ὅτι σκεπτικεῖται. Ρίτα, έχω εἶναι ένα καλό παρθεναγωγέον, όπου ο Πετρογιάννης θα σε πηγαινῇ και θα έρχεται να σε παίρνῃ καθημερινῶς, και από το ὅποιον θα έβγης πολύ σπουδασμένη. Σ' άρέσει αυτό;

— Και πολὺ μάλιστα, κύριε κόμη!

— Εγώ, κύριε, είπεν η Γρατσιέλλα, νομίζω ὅτι πρέπει να μείνω εις τὸν δρόμον, ὅπου είμαι... Θεατρίνα εγεννήθηκα... θεατρίνα θα πεθάνω.

— Λοιπόν, παιδί μου, ἴδου τι πρέπει να κάμης· να ετομασθῇς δια τὸν διαγωνισμόν του 'Ωδείου, πὸν θα γίνῃ τὸν 'Οκτώβριον. Ο καιρὸς δεν απέχει πολὺ, και εἰς τότε, πὸν θα κανθῇ και η θέσις του θυρωροῦ, εἰμπορέτε να μείνετε ἀκούμη εις το τροχόσπιτό σας. Άμα όμως εισέλθῃ η Γρατσιέλλα εις το 'Ωδεῖον, θα μείνῃ εκεί τρεῖς ετῆ...

— Με συγχωρεῖτε, κύριε, διέκοψεν ο Γέρος, αλλά δεν κερδίζουν χρήματα ὅσοι εἰνε εις το 'Ωδεῖον· και οι ἴδιοί μου πόροι θα μάς έπιτρέψουν ἄρα γε να ζήσωμεν κ' οι τέσσαρες με μόνον τὸν μισθόν μου;

— Ω! Γέρο μου, είπεν η Μαργαρώ, έμαζεύσαμε τόσα χρήματα, ὥστε κοντεύει να σκάσῃ από το φούσκωμα η παλιὰ κάλτσά.

— Και ακόμα! έπρόσθεσεν η Γρατσιέλλα· ο κ. Λεμπέν· μοῦ έστειλε το βιβλιάριον του ταμειουτήριου, διότι αι καταθέσεις μου έθωσαν εις το άνωτάτον ὄριον.

— Η πάλα η κάλτσά και το βιβλιάριον θα μείνουν ἄθικτα, είπεν ο κόμης· το άκούετε, φίλοι μου; Και έχω δικαίωμα να το απαιτήσω, διότι κ' εγώ έθώθησα να γεμίσουν... έχω κανόνισῃ αυτό το ζήτημα με τὸν πατέρα μου. Δεν θα εἰσθε έκατομυριούχοι, αλλά και δεν θα κακοπερνᾶτε.

— Πῶς θα ήμπορέσωμεν ποτέ να σας ανταποδώσωμεν τὰ ὅσα έκάματε για μάς, κύριε κόμη; είπεν ο Γέρος.

— Η ανταπόδοσις είνε να σᾶς βλέπω εὐτυχεῖς, φίλοι μου.

— Και είμαστε! είπεν η Ρίτα.

— Λοιπόν, εἴμεθα ἴσα κ' ἴσα. Διότι κ' εγώ ανέλαβα μίαν ὑποχρέωσιν ἀπέναντί σας· έχι μόνον δια την έπιτυχιαν του έργου μου, εἰς την ὁποίαν και σεις συνετελέστατε, αλλά σᾶς ὀφείλω και μίαν ἀποζημίωσιν. Όταν σᾶς έφερα εις το Παρίσι, και σᾶς ενεθάρρυνα εις το θεατρικὸν στάδιον, τὸ πλέον ἀθάβαν από ὅλα, παρεσῆρθην, χωρίς να το ὑποπτευθῶ, από ένα εγωιστικὸν σκοπόν. Έφρόντιζα δια την έπιτυχιαν μου... λοιπόν πρέπει τουλάχιστον να σας σώσω, άφου σᾶς εξέθεσα.

— Ο θιασὸς πρόκειται έντός ὀλίγου να

εγκαταλείψῃ το κινήτον οἰκημά του, διότι η Γρατσιέλλα επέτυχε λαμπρότατα εις τας εισαγωγικὰς εξετάσεις του 'Ωδείου, όπου πρόεδρος τῆς εξετιστικῆς επιτροπῆς ήτο ο κόμης Κ.

Μετὰ τὰς εξετάσεις, αι μαθήτριά επήγαν εις το γραφεῖον του γραμματέως, χάριν του απαιτουμένου διατυπώσεων.

— Πῶς ὀνόμασθε; ήρώτησεν οὕτως την νεαν μαθήτριά.

— Γρατσιέλλα.

— Που κατοικεῖτε;

— Που κατοικῶ;... επανέλαβεν η μικρούλα.

— Μετακομίζε! άπήνησεν ο κόμης δια να την απαλλάξῃ από την στενοχωριαν της.

— Αυτό δεν είνε επαρκής απάντησις! είπεν ο γραμματέως.

— Άμα μετακομίσῃ, θα σᾶς στείλῃ την διεύθυνσιν της, έπρόσθεσεν ο κόμης, δια να θέσῃ τέρμα εις τας ερωτήσεις.

Διέσχισαν ὁμοῦ την αὐλήν του σχολείου.

— Τώρα πλέον εὐρίσκασθε εις τὸν δρόμον τῆς δόξης, Δεσποινίς Γρατσιέλλα, τῆς είπεν ο προστάτης, υπερήφανος περισσότερον και από αὐτήν δια την έπιτυχιαν της. Εἰσθε ευχαριστημένη;

Η Γρατσιέλλα έπιασε το χέρι του, και με ειλκρινές μειδίαμα είπε:

— Ω! ναι! είμαι πολὺ εὐτυχής!

Κατόπιν, με τὸ άλλο της χέρι, έκαμνε νεύμα ἀποχαριστικῶν πρὸς εν μακρὺν σμμεῖον, και είπε με ένα αναστεναγμόν:

— Έχε γεία, τροχόσπιτό μου!

Η Γρατσιέλλα ήκολούθησε το στάδιον της και έγινε μία από τας μεγάλας καλλιτέχνιδας τῆς σκηνῆς.

Καθημερινῶς ο Πετρογιάννης συνάδευε την αδελφήν του εις το σχολεῖον, έπήγαινε επειτα εις το ἴδιόν του, και τὸ βράδυ έπήγαινε και τὴν επαιρνε.

Ηλθεν όμως ο καιρὸς, και δεν έφάνησαν πλέον, οὔτε ο ένας οὔτε ο άλλος εις τὸν τακτικὸν τῶν δρόμον του σχολείου.

«Δεν είνε καλό; είπεν η μικρούλα...» (Σελ. 410, στ. α')

λειού. Ο Πετρογιάννης, άφου έδωκεν εξετάσεις εις το διδασκαλεῖον, είχε διορισθῇ διδάσκαλος εις την αγαπημένην του πατρίδα, εις το Δουβρίνον. Αν έρωτᾶτε δια την Μαργαρώ, έσπούδασε και αυτή ὅσον ο αδελφός της. Έπεδόθη με πολὺν ζήλον εις την συγγραφικὴν τέχνην, και τὸ πρώτον βιβλίον πὸν εδημοσίευσεν ήτο ἀκριβῶς «Τὸ Τροχόσπιτον».

N. ΠΟΡΙΑΤΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Διαπούς.]

ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙ

Ψηλά, στ' απόκηρμνο βουνό που τὸ γιάλο κυτᾶζει, Έρημοκκλήσι φτωχικὸ σαυμμένο αναγαλλιᾶζει. Κ' ένας μαυμάρινος Ναός, παληοῦ καιροῦ σημάδι, Τους δοξασμένους ήσους του μαζί στα βᾶθη σμίγει. Λέγει ο Ναός:—«Άλλοίμονο! ζοή έχεις τόσο λίγη!» Και τὸ φτωχοκλήσι ἀπαντᾷ:—«Έμένα κλαῖς, σημάδι;» [Αὐτὸ τὰ «Μαῦρα Κρίνα»] ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

Ο ΠΑΣΧΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ ΤΟΥ

Κωμικὸς διάλογος δια παιδικὸν θέατρον Φασουλῆ.

(Ο ΠΑΣΧΑΛΗΣ είνε μόνος του και άκούει να κιντοῦν εις την θύραν του.) Πάτ! πάτ!

Π.—Ποῖος είνε;

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.—Ο κύρ Μηνᾶς, ο τσαγκάρης.

Π.—Δὲν εἶμαι εἰδῶ!

Η ΦΩΝΗ.—Έλα τώρα, ἄστει· ἄστει! Άφου μιλάς, εἰδῶ εἶσαι! Άνοιξέ μου γρήγορα!

Π.—Με συγχωρεῖς, λάθος έκανα· εἰδῶ είμαι! Έφθασα!

ΜΗΝΑΣ, εμφανιζόμενος.—Σε καλή ὥρα έρχομαι· έχετε διάθεσι βλέπω, κύριε Πασχάλη, γι' αυτό κ' εἰδῶ σᾶς έφερα ένα μικρὸ λογαριασμό... για τὸ ζευγάρι τὰ λουστρίγια; ζεῦρετε, κύριε Πασχάλη, πὸν δεν τὰ έπληρώσατε.

Π.—Εἰςθε βέβαιος;

Μ.—Βεβαίωτατος.

Π.—Τότε, θα έκανα πάλιν λάθος εἰδῶ, πὸν δεν ήμουν βέβαιος πῶς εἰσαστε βέβαιος.

Μ.—Σαν παραπολλά λάθη κάνετε, κύριε Πασχάλη. Πότε θ' ἀποφασίσετε να με πληρῶς;

Π.—Και η υγεία σας, κύρ Μηνᾶ; εἰσθε καλά;

Μ.—Πολὺ καλά, ευχαριστῶ· μα' δεν πρόκειται...

Π.—Φοίνεσθε λαμπρα εις την υγείαν σας· κόνικινος· κόνικινος, σαν ντομάτα!

Μ.—Τὸ ξέρω... μά...

Π.—Εἶμαι: κατενθουσιασμένος πὸν σᾶς εἶδα...

Μ.—Δεν τὸ πολυπιστεύω... Μά είπαμε πῶς έρχομαι να...

Π.—Σᾶς αγαπῶ πολὺ, κύρ Μηνᾶ· δεν ζεῦρετε πόσο μοῦ άρέσετε!

Μ.—Έμένα μοῦ άρέσει: καλλιτέρα να με πληρῶς...

Π.—Μά, ὅλο την ἴδια κουβέντα κάνετε. Δεν αλλάζετε και λιγάκι; Άς συνομιλήσωμεν ὀλίγον τι περι μουσικῆς, περι θεάτρον, περι φιλολογίας, περι γεωγραφίας, περι τριγωνομετρίας...

Μ.—Μά, σταθήτε!... Πρόκειται για τὸν λογαριασμό, πὸν...

Π.—Ο καιρὸς είνε θαυμάσιος.

Μ.—Α! μα' εἰσθε ανυπόκορος! Όλο και με περιπαίξετε! Άφου δεν είνε δυνατόν να σᾶς ὀμιλήσω...

Π.—Να μοῦ γράψετε, κύρ Μηνᾶ.

Μ.—Έννοεῖται, θα σᾶς γράψω... θα σᾶς γράψω μίαν άγωγήν.

Π.—Μόνον μίαν;! να μοῦ γράψετε δέκα, κύριε Μηνᾶ, και θα με υποχρεώσετε.

Μ.—Τι; θα σᾶς υποχρεώσω;

Π.—Βεβαίωτατα... Κάνω, ζεῦρετε, συλλογήν... από χαρτόσημα.

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΔ.

Όλα λοιπόν έτελειώσαν μέλι γάλα. Και όλοι είνε τώρα εύ-
τυχείς και εύχαριστήμενοι.

Πρώτα-πρώτα ή Α.Μ. ο Βασιλεύς Κουκουμπιμπής που έγινε
καλά.

Έπειτα ο Χάψ και
λευκοί ναυαγοί, που
νά φαγωθούν από τους
τώρα είνε ελεύθεροι

ο Τζάκων, οι
έκινδύνευσαν
μαύρους, και
και ταξειδεύ-
ουν για την
Άγγλία.

Έπειτα ο
Πρωθυπουργός
Μπαμπού-
λας που έπηρε
γυναϊκά του
τη Βασιλοπού-
λα κ' έκαμε πε-
θερό τον Βα-
σιλέα.

Έπειτα ή
Βασιλοπούλα
Μπεμπεκερή
που βρήκε επί-
τέλους γάμ-

πρό, γιατί άρχισε να γερνά το μαύρο το κορίτσι κ' εκινδύνευε
να μπη στο ράφι.

Και έπειτα όλοι οι άλλοι που έπηγαν στους γάμους, κ' έφα-
γαν, και ήπιαν, κ' έμέθυσαν, κ' έχόρεψαν, κ' εκάθησαν εκείνοι
καλά και μεϊς καλλίτερα.

Έδώ τελειώνει ή ιστορία του περιέργου Έλέφαντος που ήταν
όλος ψεύτικος—ξέχωρα από το κεφάλι του, το όποιον ο Βασιλεύς
Κουκουμπιμπής, επρόσταζε να βαλσαμώσουν και να το κάμουν
ως είδος λάβαρον, καθώς το βλέπετε και εις την εικόνα της
γαμπλίου πομπής.

Μεθαύριο, με τον καινούργιο μας χρόνο, θάρχησω κ' εγώ και-
νούργια ιστορία.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

μαγμένον και να τον μαχαίρων ήσπλα-
χνότατα. Αυτό το έργο ήμπορούσαν
αξιόλογα να ονομαστή: **Η αυτοδολο-
φονία του αναξιοπαθούτος Μαλτέ-
ζου Οκταβίου...**

Η κυρία Πεντεπή ήκούμασεν, ενέκρι-
νευ, επέκρινε, κατέκρινε και έξαναθαύ-
μασε το έργο, έφίλησε το καμάρι της
οικογενείας της, σχεϊτόμένη ότι εμπρός
του ο Άπελλής και ο Ραφαήλ ήσαν πα-
λημπογιατζήδες, και κατέβη την σκά-
λαν, συνοδευομένη με τα παρήγορα λό-
για του Άριστογείτονος:

— Στο καλό, μαμά... πήγαινε στο
σπίτι, και, σου στο:χηματίσω ένα πεντα-
κοσάρικο μ' ένα τάλληρο, θά τον εύρης
έκει τον Άριστειδή!...

Κάτω ο δρόμος ήτο σκοτεινός, και ο
αμαξάς, εναντίον όλων των αστυνομικών
διατάξεων, δέν ειχεν αναμμένα τα φανά-
ρια του.

— Όδός Όλύμπου, 88, αμαξά!

Η αμαξα αριθ. 1313 εξεκίνησεν,
επέρασεν ένα σκοτεινόν δρόμον, ένα άλ-
λον σκοτεινότερον και ένα τρίτον θεοσκο-
τεινον. Η αμαξα αριθ. 1313 ώρισμένως
δέν ειχε συμπάθειαν προς τους φωτισμέ-
νους δρόμους.

Η κυρία Πεντεπή, κουρασμένη και
αποκαρδιωμένη, εναννουρίσθη με το κού-
νημα της αμαξής, και εκοιμήθη. Είδεν εις
τον ελαφρόν ύπνον της όνειρα φρικώδη.

Είδα τον Άριστειδή της, καθισμένον
επάνω εις ένα στόλον του Όλυμπίου
Διός, να χοροπηδά από την χαράν του,
διότι ανεγνώρισε από μακράν την μαμά
του, και από τα πολλά πηδήματα να
κρημνίζεται κάτω... Τον είδεν έπειτα να
χορεύη επάνω εις τα κάγκελλα της εξέ-
δρας του Φαλήρου και ο καθηγητής του
της Γαλλικής, μετρημισμένος εις αστυ-
φύλακα, να τον πλησιάζη, και, αντί να τον
κατεβάξη δια να μην πέση, να του δίδη
απ' εναντίας μια σπρωξιά και να τον
πετά εις την θάλασσαν...

Την στιγμήν αυτήν το αμαξί έσταμά-
τησεν αποτόμως, και την εξύπνησε:

Μια άσχημη και εξηγηρωμένη κεφαλα
επρόβαλε εις το αμαξί: μέσα από την θυ-
ρίδα και ειπε:

— Πρέπει νακατεβής, κυρά! τα άλογα
άρρώστησαν, και δέν τραβούνε πιά! κ' είνε
πολύ μακρυνά ή οδός Όλύμπου!

Η κυρία Πεντεπή κατέβη τρομαγ-
μένη. Γυρίζει να ιδή, και τί να ιδή;
Όυτε άλλο αμαξί, ουτε άνθρωπος, ουτε
σπίτι... Εύρίσκατο εις μέρος έρημον.
Και μόνον, με το φεγγάρι, έβλεπεν
ύψηλά τα τείχη της Άκροπόλεως...

Την έπιασεν ένας φόβος, — μα τί
φόβος!

Και ειχε δικαίον να φοβηθή. Διότι,
έκεινός τας ήμέρας, έγινοντο εις πάς
Άθήνας συγγαί εξαφανίσεις όχι μόνον
μικρών παιδιών, άλλα και αμαξών. Εί-

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Η αμαξα αριθ. 1313.

Η κυρία Πεντεπή, αφού έλιποθύμησε
καθ' όλους τους κανόνες της τέχνης,
επανήλθεν εις την ζωήν και έζητησεν άν-
θρώπου. Ο Άριστογείτων δέν ειχε της
επάρσερε λοιπόν όλίγην μαστίχην από
τον μπακάλην της γειτονιάς, και πολλά
καλά λόγια. Της απέδειξε τετραγωνικό-
τητα ότι δέν έπρεπε δίδλου να την άνη-
σχή ή εξαφανίσις του Άριστειδή, διότι
όλα τα αγόρια της ηλικίας του τακτικά
το έκοιζαν από το σχολείον, άλλα
αυτά δέν τα ήμποδίζε να γίνουν, άργό-

τερα, μεγάλοι καλλιτέχναι ή φρόνιμο
οικογενειάρχαι.

Κατόπιν ώμίλησε δια τον εαυτόν του,
δια τα σχέδιά του, τα όποια ήσαν τερά-
στια, και δια την επιτυχίαν του, ή όποια
ήτο μετριωτάτη. Έξήγησεν εις την μη-
τέρα του πάς το έργο του — ή Δολο-
φονία του Ιουλίον Καίσαρος—θα ήτο
αριστούργημα, άμα έτελείονε, και της
έδειξε τα διάφορα σχεδιασματα, που ειχε
κάμη, δι' αυτήν την εικόνα. Κάθε σχέδιον
μα παρίστανε τον Οκταβίου εις διαφό-
ρους θέσεις και στασεις, διότι ο δυστυχής
Μαλτέζος έχηρσίμευεν ως πρότυπον και
δια τους δολοφόνους. Δι' αυτό έβλεπες το
άλλόκοτον θέαμα: ένα Οκταβίου μανιώδη
να όρμα επάνω εις ένα Οκταβίου τρο-

χεν εμφανισθή μια λωποδυτική εταιρία,
της όποιος τα μέλη, άμα έβλεπαν καμμίαν
αμαξάν να σταθμεί, εις τον δρόμον χωρίς
τον αμαξάν της, ανέβαιναν εις το εδω-
λίον, έπιαναν τα ήγια και έκαμαν απα-
γωγήν της αμαξής με τα άλογα, δια να
την χρησιμοποιούν εις τας λωποδυτικές
των επιχειρήσεις, και έπειτα να την έγ-
καταλείπουν εις κανέν απόκεντρον μέρος.

— Εμπρός, κυρά, βγάλε να με πλη-
ρώσης...
— Μα, χριστιανέ μου, πώς θα κάω
με τα πόδια, τέτοιαν ώρα, από εδώ...
Γιατί ήλθες εδώ;... Δέν ήταν απ' εδώ ο
δρόμος!...

— Ήταν... ξηξήταν, δέν το ξέρω...
Πλήρωσε πρώτα, κ' ύστερα βλέπομε.

— Μα, θά με πής και στο σπίτι...
πώς να κάω μολγάη μου;

— Άμα δώσης ένα είκοσιπεντάριχο
παραπάνω, σε πηγαίω... Έχουμε τέσσα-
ρες ώρες προς 4 δραχμάς, μάς κάνουν
δεκαξή, και είκοσιπέντε... σαρανταμί...
Δώσε, για το γατζήρι σου, δύο είκοσιπεν-
τάρικά, και σε πάω.

Η κυρία Πεντεπή έβγαλε τρέμουσα
το πορτοφόλι της, και ο αμαξάς εύχα-
ριστημένος, διότι έβλεπεν ότι επέτύγγανε
το σχέδιον του, έβγαλε σπύρτα και ήναψε
το ένα φανάρι. Κατόπιν έσκυψε και αυ-
τός επάνω εις το πορτοφόλι της κυρίας
Πεντεπή, να ιδή το περιεχόμενον του...

Άλλα μεγάλη ύπήρξεν ή απογοήτευ-
σις του. Το πορτοφόλι περιείχεν, όλα-
όλα, δραχμάς 8 και λεπτά 35!

— Ά! έτσι λοιπόν! με χασμερός
τόσες ώρες, παλτόργρα, και δέν έχεις
λεφτά στην τσέπη σου;... Νά, για να
μάθης άλλη φορά!

Και ή χειρούκλα του αμαξά έδραξε
και έσφιξε δυνατά ταν λαμόν της κυρίας
Πεντεπή, ενώ το άλλο χέρι του έσήκωσε
το μαστίγιον δια να τα καταφέρη εις το
κεφάλι της... Ηέλε, καθ' όλα τα φαι-
νόμενα να την πνίξη και να την σκοτώση
συγχρόνως, δια να την ξεμπερδέωση εύ-
κολώτερα...

Η κυρία Πεντεπή, πριν αποδώση την
τελευταίαν πνοήν, επρόσθεσε κ' εφώνησεν
ένα όνομα.— το όνομα που ήτο ή ζωή
της και ή ψυχή της:
— Άχ! Άριστειδή... Άριστειδή
μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Όπου ο άσωτος υιός σώζει την
μητέρα του.

Τα χέρια του λωποδύτου — διότι έ-
νόησαν βεβαίως οι αναγνώσταί μας ότι ο
αμαξάς εκείνος ήτο λωποδύτης — έσφιγ-
γαν κ' έλυπούσαν με τρόπον, όστις απέ-
κλειε πάσαν έλπίδα σωτηρίας δια το
θύμα του, — αν το θύμα του ήο ειχεν όλι-
γωτέρας σάρκας από την μητέρα του
ήρωος της παρούσης διηγήσεως.

Τον λέγομεν ήρωα, διότι χάρις εις
αυτόν ή δεσποινίς Άσπασία δέν εύρέθη
εις την ανάγκην να ράψη μαύρα φουστά-
νια δια τας αδελφάς της και να κατα-
σκευάση όλομαυρόν λαϊμοδέτην δια τον
πατέρα της, βαρυνθένούσας και βαρυνεν-
θούντα δια την άγριαν δολοφονίαν της
μακαρίτιδος Θεοδώρας Πεντεπή.

Η δολοφονία εκείνη δέν επραγματο-
ποιήθη. Οι άραιοι διαβάται της επομένης
ήμέρας δέν εύρηκαν κανέν πτώμα κρουρ-
γημένης κυρίας μεταξύ της Άκροπόλεως
και του μνημείου του Φιλοπάππου. Κάθε
άλλο!

...Μία λεπτή και ισχυή σκιά ανεπή-
δυσεν αινιδίως εις τον τόπον της συμ-
πλοκής, και, κραδάνουσα μίαν βαρείαν πί-
τραν με το δεξι χέρι της, την κατέφερον
εις το πρόσωπον του λωποδύτου αμαξά.

Ο κακοήργος εκείνος εξαίσθη, εκλουί-
σθη, τον επήραν τα
αίματα από την μή-
την, και, εις την
παραλάλην του, έ-
νόμισεν ότι όλόκλη-
ρος άνωμοτία αστυ-
φυλάκων ειχεν επί-
πέση εναντίον του
δια να τον συλλάβη
επ' αυτοφώρω. Το
μαθητικόν πονέητρο
του Άριστειδή έ-
λαμψεν εις τα μά-
τια του ως δέκα
τούλάχιστον στρα-
τιωτικά πελάκια,

και έχκαταλείψας
θύμα και αμαξί και
άλογα και μαστι-
γιον, το έβαλεν άμέ-
σως στα πόδια...
Η κυρία Πεν-
τεπή ήκουσε μίαν
λέξιν, την γλυκυτέ-
ραν από όσας περιέ-
χουν όλα τα λεξικά
ταύ κόσμου:
— Μαμά!...

Και ο άσωτος
υιός εύρέθη εις τας
αγκάλας της μητέ-
ρας του. Τα θερμά φίλια του την έκαμαν
να συνέλθη άμέσως. Τρία άχ! εν έξε-
ργυαν από τα στήθη της: το πρώτον
εξέπραξε την τρομάραν της, το δεύτερον
την εκπλήξιν της, και το τρίτον την χα-
ράν της:

— Άχ! Άριστειδή μου, είσαι άγ-
γελος!...

Και ο Άριστειδής, εις τον όποιον ή
τυχαία φυγή του προς τα έρημικά εκείνα
μέρη ειχε δώση την εύκαιρίαν να σώτη την
μητέρα του από τα χέρια ενός λωποδύτου,
έλησμώνησεν άμέσως ότι ήτο ένας καινο-
νιέρης και κλέπτης, δια να έθυμηθή άκ-

κλειστικώς και μόνον ότι ήτο άγγελος...
Μετ' όλίγην ώραν, ή αμαξα αρ. 1313,
ήνιοχουμένη επιτηδεύτατα από τον Άρι-
στειδήν, ο όποιος ήτο ένθυσιασμένος διότι
έκαμνε τον αμαξάν, εισηλάουνα θριαμβευτι-
κάς εις την όδον Όλύμπου και έσταμα-
τούσεν εμπρός εις την θύραν της υπ' αριθ.
83 οίκιας...
Ο άστυνόμος του τμήματος είδοποιήθη
άμέσως. Και έλθών μετ' όλίγην έλαβε
την προφορικην κατάθεσιν της κυρίας Πεν-
τεπή, και παρέλαβε το άδέσποτον αμαξί
δια να το παραδώση εις τον ιδιοκτήτην το.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
Όπου αποδεικνύεται ότι εν και το
αυτό κανόνι φέρεσι διαφορο-
υνά άποσιλέσματα.

Κατά τας έννεα παρα τέταρτον. ή ο-
λομέλεια της οικογενείας Πεντεπή, χω-
ρίς να λείπη ούτε ο
Άριστογείτων, εκάθητο
εις το τραπέζι, το ο-
ποιον ή φιλοκαλία της
Άσπασίας ειχε στο-
λίση με αναριθμητα
μπουκετάκια από μενε-
ξέδες. Ο πατέρας, ά-
φοσ ήκουσεν όλα τα
διατρέξαντα από την έν-
θουσιώδη μητέρα, έδω-
κε την συγχώρησιν του.
Τι να κάμη κ' αυτός;
Έφαγαν, έπιαν, έκα-
μαν προπόσεις. Δέν έ-
σφαξαν τον μύσchon τον
αίτυτον, διότι ειχαν
φάγη βρωδιό το πρώτ,
και διότι, άλλως τε,
δέν ειχαν καμμίαν άγε-
λάδα να κάμη μύσchon
και να τον σφάζουν δια
την επάνοδον του άσώ-
του υιού. Και, επειδή
δέν ειχαν σαμπάνιαν,
εξαπεσάλη ή Άσχημίνα
ν' αγοράση ένα γαλόνι
μπίραν, την όποιαν ο κ.

Πεντεπής εκέρασεν εις
τα ποτήρια από ύψηλά,
δια ν' άφρίση, λέγων:

— Το ίδιο αποτέλεσμα είνε. Τι μπίρα,
τί σαμπάνια!... Άφρός και άφρός...
— Και από άλλο βαρέλι! — επρόσθε-
σεν ο Άριστογείτων, ο όποιος, κοντά
στα άλλα, επηγγέλλετο και τον καλαμ-
πουριστήν.

— Η κ. Πεντεπή έλαμπεν από την
χαράν της, και, εν τω μέσω κατακλυ-
σμού από έρωτηματικά, θαυμαστικά και
απορηματικά, διηγείτο δι' είκοστήν φοράν
την ιστορίαν της. Ο κ. Πεντεπής, ήρε-
μώτερος, έσυλλογιέτο ότι ήτο τυχερός,
που δέν του συνέθη καμμία χειροτέρα
συμφορά. Ο Άριστογείτων ένάουμαζε

«Τρώγω ψωμο-
τύρι...» (Σελ. 414)

την Ασπασίαν, καὶ ἡ Ασπασία ἐκαμά-
 ρονε τὸν Ἀριστογείτονα. Ἡ Ἀγλαία, ἡ
 Μαρτιάνη καὶ ὁ μικρὸς Ἀριστόδημος, μὲ
 τὰ λαίμαργα μάτια των, κατέτριψαν τὸν
 Ἀριστείδην, τὸν ἥρωα Ἀριστείδην, καὶ
 ἔλεγαν ἀπὸ μέσα των «ποῦ τὴν κῆρε τὴσιν
 δύναμιν νὰ νικήσῃ κοτζάμ Λυποδόττην!»
 Τέλος ἡ Ἀσημίνα, ἀπόρουσα πῶς
 δὲν τὴν ἐμάλλισαν τὴσιν ὄφρα, ἐσυλλο-
 γίζετο, μὲ ἐγωιστικὴν χαρὰν, ὅτι αἱ τρι-
 κυμιαὶ τῶν οἰκογενειῶν ἀποτελοῦν τὴν
 γαλήνην τοῦ ὑπηρετικῆς προσωπικοῦ...

Ὅταν ἀπέσπαραν κ' ἐσηκώθησαν ἀπὸ
 τὴν τραπέζιαν διὰ νὰ περάσουν εἰς τὸ
 σαλόνι, ὁ κ. Πεντεπῆς εἶδεν ἐπάνω εἰς
 τὸ τραπέζι τὸν γνωστὸν μας Ἐλεγχον
 τῆς Προόδου καὶ Διαγωγῆς τοῦ υἱοῦ του.
 Τὸν ἤρπασε καὶ τὸν ἔβαλε στὴν τσέπην,
 διὰ νὰ μὴν ταραχῆ ἐκείνην τὴν τῶσον
 ὥραιαν ἐσπέραν. Ὁ Ἀριστείδης ὁμῶς
 τὸν εἶδε καὶ ἐσκυφε τὸ κεφάλι, ἐνῶ τὰ
 μάγουλά του ἐκοκλινίζαν, — πρᾶγμα τὸ
 ὅποιον πολλὸν καιρὸν εἶχε νὰ πάθῃ, διότι
 συνήθως ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν ἀμελείαν του.

— Καλὰ ὁ Ἀριστείδης. Ἀλλὰ οἱ λοι-
 ποὶ τρεῖς κανοιέστερες τί εἶχαν ἀπογίνει;
 —θὰ ἐρωτᾷτε τώρα, φίλοι ἀγαθῶσται.
 Δὲν θὰ σας ἀρῶσα νὰ ζαλιέσθε πολ-
 λὴν ὥραν διὰ τὴν τύχην των.

Ὁ Σφύρας ἐπέστρεψεν ἀπλοῦστατα
 εἰς τὸ σπῆτι του καὶ διηγήθη εἰς τὸν πα-
 τέρα του ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ γεύματος.
 Ὁ κ. Σφύρας ὕψωσε τοὺς ὤμους του,
 διεκήρυξεν εἰς τὸν υἱὸν του ὅτι ἦταν ἕνας
 ἀνόητος, καὶ ἐξεκίνησεν ἀμέσως διὰ τὸ
 ἐστιακτόριον τῆς πλατείας τοῦ Συντάγμα-
 τος, ὅπου ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμὸν. Ὁ
 κύρ-Γιώργης, λαθὼν γενναῖον φιλοδωρήμα,
 τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι «τὰ παιδάκια ἐκεῖνα
 ἦσαν χαριτωμένα καὶ πολὺ καθῶς πρέπει».

Ὁ κ. Κανάτης ἐπῆρε τὸ πρᾶγμα πολὺ
 διαφορετικᾶ. Συνήθως ἐγέλοσε κ' ἐξε-
 καρδίετο μὲ τὰ ἀστεία ποῦ ἐσκάρωνεν ὁ
 υἱὸς καὶ κληρονόμος του. Καὶ αὐτὴν τὴν
 φορὰν ἤρπασε νὰ γελά. Ἀλλὰ ὅταν ἡ
 ἱστορία ποῦ διηγείτο ὁ υἱὸς του ἐφθασεν
 εἰς τὴν στιγμήν ποῦ ἐβρόντηξαν τὸ κα-
 νόνη... ὦ! τότε... δὲν ἐγέλασε πλέον.
 Ἐσκασε τὸ μαστοῦνι του εἰς τὴν ράγιν
 τοῦ μικροῦ Κανάτη, ὁ ὅποιος ὑπέφερε
 στωικῶς τὸ ξυλοκόπημα, διότι εἶχε καὶ
 γερὰ καὶ καλῶς κρεατωμένα κόκκαλα.

Ὁ κ. Σερμπέτης πατὴρ ἐπερνοῦσεν,
 εἰς τὸ Λύκειον, ὡς συνταξιούχος γενικὸς
 πρόξενος, πραγματικῶς ὁμῶς ἦτο πρῶτον
 περιβολάρης εἰς τὰς Κοκουθιάσους. Ἐ-
 σπούδαζε τὸν υἱὸν του διὰ νὰ τον κάμῃ
 ἰσῶς διπλωμάτην, ἰσῶς καθηγητὴν τοῦ
 Πανεπιστημίου. Ὅταν ὁμῶς ἤκουσε
 τὸ τελευταῖον κατόρθωμά του, ἤλ-
 λαζε γνάμην. Δὲν τοῦ ἔσπασε τὰ ἄσκακα
 κόκκαλά του, δὲν τὸν ἔδειρε, ἀλλὰ τοῦ
 εἶπεν ὅτι δὲν ἐγγύσει νὰ ἐξοδεύῃ χαμένα
 χρήματα διὰ νὰ τον κάμῃ ἄνθρωπον. Τὸν
 ἀπέσυρεν ἀπὸ τὰ Λύκειον, καὶ τὸν ἐστε-

λεν εἰς τὸν κολλῆγρον του εἰς τὸ κτήμα
 του διὰ νὰ τον κάμῃ περιβολάρην. Καὶ ὁ
 νεαρὸς Σερμπέτης, τρώγων μέσα εἰς τὰ
 χαμόσπιτο τοῦ λαχανοκήπου τὸ ψωμοτύ-
 ρι, συγὰ ἀνιτρᾶετο τὸ δρεκτικώτατον
 «καστίτσιο ἀπὸ σφροτάμια χήμας...»

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ

Αγαπητοί μου.

ΑΖΑΜΙΑΣ. —
 προφητικὸν ἡμερο-
 λόγιον τοῦ ἔτους
 1906. Αὐτὸς εἶνε
 ὁ κύριος ἐνὸς λαϊ-
 κοῦ φυλλάδιου, τὸ
 ὅποιον, κ' ἐγὼ δὲν
 εἶδεῖν πῶς, εὐ-
 ρέθῃ ἐπάνω εἰς τὸ
 κρότι μου. Τὸ
 κρότι, τὸ φυλλο-
 μετρά, διαβάω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κ' αἱ ἀγα-
 μνήσαι τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας μοῦ ἐρ-
 γονταὶ ἀθρόαι... Χρόνια καὶ χρόνια εἶχα
 νὰ ἰδῶ Καζαμίαν. Καὶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν
 ἀλήθειαν, εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι ἐπαύσαν
 πλέον νὰ ἐνδίδωνται τὰ προφητικὰ αὐτὰ
 ἡμερολόγια, εἰς τὰς προφητείας τῶν
 ὁποίων, ἔλεγε, δὲν πιστεύει τώρα κανεὶς.
 Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τὸ νεκρὸν αὐτὸ φυλλάδιον,
 μὲ τὴν ὕβραν ἀκόμη τυπογραφικὴν μελά-
 ρην, μὲ διαφεύδει. Τοῦ ἔτους 1906, λέ-
 γει... Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν ἀ-
 κόμη εὐπιστοὶ ἄνθρωποι, καὶ θὰ ὑπάρχουν
 καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος... καὶ τὸ μεθεπό-
 μενον, καὶ τὸ κατόπιν, καὶ ἰσῶς αἰωνίως!

Δὲν εἶδεῖν ἂν οἱ εὐπιστοὶ εἶνε τώρα
 περισσότεροὶ ἢ ὀλιγώτεροι. Ἐνθυμοῦμαι
 μόνον, ὅτι στὰ παιδικὰ μου χρόνια, ἤ-
 μεθα πολλοί, ἤμου κ' ἐγὼ. Καὶ ὁ Κα-
 ζαμίας ἔδινε κ' ἐπαίρει. Παντοῦ τὸν ἐθλε-
 πες εἰς ὅλα τὰ σπιτία, καὶ τὰ γραφεῖα,
 καὶ τὰ μαγαζεῖα. Ἡ ἐκδοσίς του, τὰς πα-
 ραμονὰς κάθε νέου ἔτους, ἀποτελοῦσε
 φιλολογικὸν γεγονός. Καὶ ὅλοι ἐσπεύ-
 ζαμεν νὰ ἐντυφώσωμεν εἰς τὰς σελίδας
 του, νὰ φωτισθῶμεν ἑνωρῖς, νὰ διδαχθῶ-
 μεν, νὰ μάθωμεν, ὅχι μόνον πόσας ἐκλεί-
 φεις θὰ ἐδέλεπαμεν ἐκεῖνο τὸ ἔτος, ὅχι
 μόνον πότε θὰ εἶχαμεν Πάσχα καὶ Ἀ-
 ποκορῆν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ πότε θὰ ἐπι-
 πτε τὸ ὑπουργεῖον, πότε θὰ ἐγίνετο σει-
 σμὸς καὶ πότε... θὰ ἐπαίρναμε τὴν Πόλιν!

Ἐνθυμοῦμαι, τῶνόντι, ὅτι ἡ τελευταία
 αὐτὴ προφητεία ἦτο στερεότυπος, καὶ πάν-
 τοτε, εἰς τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ Δε-
 κμβρίου, μὰς εἶδετο ὑπὸ τοῦ Καζαμίας ἡ
 ὥραια ὑπόσχεσις περὶ τῆς λύσεως τοῦ ὀ-
 νατολικοῦ ζητήματος καὶ τῆς νέας ἑλ-
 ληνικῆς Αὐτοκρατορίας. Καὶ ἐπειδὴ με-
 ρικαὶ ἄλλαι προφητεῖαι ἐν τῷ μεταξὺ ἐπη-

λῆθησαν, δὲν εἶχαμεν δυσκολίαν νὰ πιστεύ-
 ωμεν ὅτι θὰ ἐξεπληρωτο καὶ αὐτή...

Ναί, μερικαὶ προφητεῖαι ἐβραβύον...
 Ἠγγέλλετο π. χ.: μεγάλη θύελλα διὰ
 τὸν Φεβρουάριον, μετὰ θειῶν καταστρο-
 φῶν, κ' ἐμνησθάνομεν πραγματικῶς ὅτι
 τοιαύτη θύελλα ἀνέσκηψε τὸν Φεβρουά-
 ριον... εἰς τὴν Κορσικὴν. Ἐπροφητεύετο
 διὰ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου πτώσις Ὑ-
 πουργεῖου, καὶ πραγματικῶς τὰς ἡμέ-
 ρας ἐκεῖνας ἐπίπτε τὸ Ὑπουργεῖον...
 τῆς Ἰσπανίας. Καὶ οὕτω καθέξῃς. Ἡ-
 μεθα δὲ βέβαιον, ὅτι ἂν ἤμπορούσαμε νὰ
 μανθάνωμεν ἀκριβῶς τὰ γεγονότα ὅλου τοῦ
 κόσμου, καμμία προφητεία τοῦ Καζαμίας
 δὲν θὰ ἔμεγεν ἀνεκπλήρωτος.

Οὕτω, διὰ πολλὸν καιρὸν, ἡ πίστις μας
 εἰς τὸ προφητικὸν φυλλάδιον ἦτο ἀκλό-
 νητος. Ἐσυλλογιόμεθα, ὅτι ἄνθρωπος
 ἱκανὸς νὰ προλέγῃ μὲ τὴσιν ἀκρίβειαν
 τὰς ἐκλείψεις τοῦ ἔτους, τὴν ὥραν καὶ
 τὴν στιγμήν ἀκόμη τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς
 δύσεως τοῦ ἡλίου διὰ κάθε ἡμέραν τοῦ
 ἔτους, τὰς κινήτας ἐυρτῶς καὶ τὸσα ἄλλα
 πράγματα, τὰ ὅποια ἐδέλεπαμεν νὰ γίνων-
 ται ὀφθαλμοφανῶς, δὲν ἦτο καθόλου
 δύσκολον νὰ εἶχε γενεῖον τὰ δῶρον τῆς
 προφητείας καὶ νὰ ἤξευρε κάθε τί, ποῦ θὰ
 ἐγίνετο εἰς προσεγῆς ἢ ἀπώτερον μέλλον.

Ἀλλὰ, — καὶ αὐτὸ τὸ ἔμαθα πολὺ ἄρ-
 γότερα, — διαφέρει προφητεία ἀπὸ προφη-
 τεῖαν ὁ δὲ Καζαμίας τὰς ἀνακατεῖται. Αἱ
 ἐκλείψεις, π. χ., αἱ πανσέληνοι, αἱ ἀνα-
 τολαί, αἱ κινήται ἐορταί, εὐρίσκονται ἐν-
 κόλως μὲ ὑπολογισμοὺς εἰς αὐτὰ ὁ Κα-
 ζαμίας εἶνε ἀλάνθαστος — ὅταν δὲν εἶνε
 τυπογραφικῶς λανθασμένος. Ἀλλὰ κα-
 νεὶς ἀστρονόμος καὶ κανεὶς Καζαμίας δὲν
 θὰ ἤξευρε νὰ προφητεύσῃ περὶ τῆς γεν-
 νήσεως Βασιλέως καὶ ἢ τῆς ἀνατροπῆς
 Ὑπουργεῖου. Καὶ ὅχι μόνον τοιαύτης φύ-
 σεως γεγονότων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων, πλη-
 σιοτέρων πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἢ πρόρ-
 ρησις εἶνε ἀκόμη τολμηρὰ. Ἐξάφνα, κα-
 νεὶς μετεωρολόγος δὲν εἰμφορεῖ νὰ μὰς
 εἰπῇ: τὸν τάδε μῆνα θὰ ἔχωμεν θύελ-
 λαν, σεισμὸν ἢ ἐκρηξίν ἠφαιστείου ἢ ἀ-
 κόμη ἀπλοῦστερα: ὁ χειμὼν θὰ εἶνε βα-
 ρύς, τὸ θέρος θὰ εἶνε δροσερὸν. Προ-
 φητεῖται τοιούτου εἶδους γίνονται μὲν, —
 ἀπὸ ἐπιστήμονας ἐννοῶ, — ἀλλὰ διαφεύ-
 δονται ἐνενητταεγγεὰ τοῖς ἐκατόν. Φαν-
 τασθῆτε λοιπὸν ὅταν τὰς κάμνην ἐκ τοῦ
 προχείρου ἕνας Καζαμίας!

Ἡμῶν φοιτητῆς, εἶχα ἔλθῃ εἰς τὰς
 Ἀθήνας καὶ φυσικὰ εἶχα παύσῃ πρὸ πολ-
 λοῦ νὰ πιστεύω εἰς τὰς προφητείας τοῦ
 Καζαμίας. Μίαν ἡμέραν, ἔτυχε νὰ ἐπι-
 σκεφθῶ τὰ γραφεῖα μίᾳς ἐφημερίδος, καὶ
 εἰς ἐν δωματίον ἐπῆρε τὸ μάτι μου ἕνα
 συντάκτην, ὁ ὅποιος ἔγραψε καπιζίων,
 ροφῶν καφρῶν, συνομιλῶν ὀλιγὸν μ' ἕνα φίλον
 του καὶ... σκασιμένον στὰ γέλια.
 — Ὁ κ. Ψ. θὰ μὰς γράφῃ κανένα

ἀστεῖο γι' αὐριο, εἶπα πρὸς ἕνα ρεπόρτερ
 τῆς ἐφημερίδος, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζα.
 — Χρὶ ἔκαμεν ὁ ρεπόρτερ ξεῦρεῖς
 τί γράφει; Ὁ τυπογράφος μας θὰ ἐκ-
 δώσῃ ἕνα Καζαμίαν, καὶ τοῦ ἀνέθεσε
 τὰς προφητείας. Αὐτὲς γράφει τώρα...
 — Ἀ, ὥστε αὐτὴ τὴ στιγμή εἶνε ὁ
 Καζαμίας;...
 — Ἀκριβῶς, δηλαδὴ προξήτης μετὰ

Χριστόν... Αὐτὸ θὰ συλλογίζεταί καὶ
 γελά. Ἔλα μαζί μου.
 Ὁ ρεπόρτερ μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὸ δω-
 μάτιον τοῦ συντάκτου.
 — Ἐ, πῶς πάμε, κύριε Καζαμία;
 — Λαμπρά! ἀπήντησεν ὁ ἀστεῖος
 συντάκτης. Αὐτὴ τὴ στιγμή, — Νοέμ-
 βριος, πρῶτον τέταρτον — ἐξεβρόνισα τὸν
 Σάγγην καὶ ἀνέτρεψα τρία Ὑπουργεῖα.

Ὁ φίλος μου ἀπ' ἐδῶ μὲ συμβουλεύει νὰ
 προσθέσω καὶ μίαν ἐκρηξίν τοῦ Βεζου-
 βίου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι πᾶσι πολὺ.
 Τεὺς καθήμενους τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ
 διαβάθουν μὲ σοβαρότητα τὰ τέταρτα
 τοῦ Καζαμίας! Πῶς ἤθελα νὰ τοὺς εἶχα
 ἔλους μαζί μου εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐκεῖνο
 τῶν μετὰ Χριστόν προφητειῶν!
 Σὰς ἀσπίθουμαι ΦΙΛΙΩΝ

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΤΑΘΜΑΤΟΣ
 ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΞΕΣΤΑΘΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ ΤΟΥ 1904

[Τὸς Διάπλαιν τοῦ 1904 σελ. 399 καὶ 412, καὶ τοῦ 1905 σελ. 385]

1, Σταυρὸς Γ. Χαράλαμπιδης. — 2, Στερεὰ Ἑλλάς. — 3, Ἐνδοξον Μεσολόγγιον. — 4, Γάτος τῆς Ἀνατολῆς. — 5, Μενελικὶ (Σύλλογος «Πρόδος»). — 6, Ἡμεροδείκτης (Σύλλογος «Πρόδος»). — 7, Ἀνεμῶν τοῦ Βουνοῦ. — 8, Πολικὸς Ἀστὴρ. — 9, Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς, πρόεδρος τοῦ ἐν Βόλῃ Συλλόγου «Πρόδος» (κορυφαῖον τῶν Ὁμάδων). — 10, Κρόταλος (κορυφαῖος τῶν Μονάδων). — 11, Δουκίσα τῶν Σαλῶνων, πρόεδρος τοῦ ἐν Λαρίσση Συλλόγου «Ἐλπίς». — 12, Φρά-Διάβολος. — 13, Σ. Πισσαρίδης, διὰ τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογον «Ἑλλη- νόμια». — 14, Πύργος τῆς Πέτρας, πρόεδρος τοῦ ἐν Πειραιῶν Συλλόγου «Διάδοσις». — 15, Ζὸ-Ζὸ (Σύλλογος «Πρόδος»). — 16, Ἄγγελος τῆς Νίκης. — 17, Μικρὸς Βιολαστής. — 18, Μιχαὴλ Μ. Ψωμάδακης.

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΓΥΑΛΙ

— Κοιμούνται τα κύματα!
Και ο Κωστάκης τρέχει γρήγορα με το κουβαδάκι του και το σκαλιστήρακι του προς τους μεγάλους βράχους της ακρογιαλίας.

Είς τα βαθουλώματα των βράχων, κάτω από τα πράσινα φύκια, είνε ωραία θαλασσινά, μύδια, κτένια, κογχύλια πολύχρωμα και με περίεργα σχήματα. Είνε και γαρίδες... είνε και καβούρια, τα οποία πιάνονται δύσκολα, διότι τσιμπούν δυνατά, άλλ' άλλα ξέρη κανείς να τα τσακώση, όχι από εκεί που είνε αί... τσιμπιδες των, τα βάζει μια χαρά μέσα στο κουβαδάκι του!...

Ο Κωστάκης έβγαλε τες καλύτερες του, ανέστρωσε ύψηλα το πανταλόνι του, — και δρόμο! Περιπατεί τόνον άπαλά επάνω στην άμμο, που χρυσώνει ο ήλιος και τσαλαβουτά με τόνον εύχαριστησιν εις το άλυμφο νεράκι, που του βρέχει τα γυμνά πόδια!

Τρέχει, πηδά, χουρεύει, μεθα από το θαλασσινό αέρακι, που κάπου κάπου τόν φουσα. Επικί τήλους φθάνει εις τους βράχους, όπου κρύβονται τόνον θησαυροί, τόνον φρούτα της θαλάσσης.

Εφθασεν εκεί πολύ πριν από την αδελφή του, την Έλλην, η οποία τρέχει γελαστή να παίξη μαζί του. Κ' εκείνος γελά, διότι την βλέπει τόνον μακριά, με το άσπρο φόρεμα και το κόκκινο ακουράκι της, που φαίνεται σαν μεγάλη ταβρτα με ένα μύλο στην κορυφή...

Ο Κωστάκης εσταμάτησε να κάρη την αναπνοή του. Τώρα θα σκαλώση επάνω εις τον βράχον, όπου δεν θα τολμήσουν ν' ανεβούν οι γυναίκες — όπως λέγει την αδελφοδότη του και την παραμάνα της.

Αλλά, τί είνε εκεί, εις το μέρος όπου τελειώνει η άμμος και αρχίζει η πέτρα; Σκύβει ο Κωστάκης, και βλέπει: ένα κομμάτι από σπασμένο μπουκάλι, το όποδον βέβαια εκύλησαν τα κύματα έως εκεί.

μένο όρθο στην άμμο, και θα μ' έβαζε να το θάψω βαθιά και να βάλω από πάνω μια πέτρα!

Λοιπόν, ο μπαμπάς δεν ήταν εκεί, και, επειδή οι άπόντες πάντα έχουν άδίκον, δεν άκούε: ο Κωστάκης τα λόγια του μπαμπά αλλά της άνηγρίας. Ω! αυτή η άνηγρία! τί γλυκα που ξέρει και ψιθυρίζει στο αυτί του Κωστάκη κάτι ψευματάκια, κάτι κουτοπονηρίες!

— Γιατί να κάνης τόνον κόπον χωρίς καμμίαν άνάγκη;... να κοπιήσης άδικα;... Τάχα δεν το είδες εσύ αυτό το σπασμένο γυαλί; διατί να μην το δούν κ' οι άλλοι; Και τί σε μέλει εμένα, αν δεν το δούν; Άς είνε προσεκτικώτεροι... Κα, έπειτα κάνει τόνον ζέση! Έσύ δεν ήλθες εδω να κάνης τόνον σκαφτιά, παρά να πιάσης κογχύλια.

Αυτήν την στιγμήν, να σου ένας κάβουρας επάνω στην πέτραν. Ο μικρός

Η Έλλη, χωρίς να προσέξη, είχε πατήση το σπασμένο γυαλί, και είχε πληγωθή άσχημα...

Η Λεμονιά φθάνει λαχανιασμένη, την άρπάζει στην άγκαλιά της, και την πηγαίνει στο σπίτι. Και ο Κωστάκης ακολουθεί, με κατεβασμένα μούτρα, με δάκρυα στα μάτια, με τύψεις εις την συνείδησιν του...

***

Το κοριτσάκι έμεινε εις το κρεβάτι μίαν έβδομάδα με πυρετόν. Και το όχοδ προσωπάκι του σ' έκαμνε να κινήσ άμα το έβλεπες μέσα στα ξανθά μαλλιάκια του.

Ένας χειρουργός ήλθε και έβγαλεν από το πληγωμένο πόδι διάφορα κομματάκια από γυαλί και έκαμε την Έλλην να πανέση πολύ.

Άλλα κάποιος άλλος υπέφερε περισσότερο — ο Κωστάκης — διότι υπέφερε μέσα στην καρδιά του.

Όυτε ο πατέρας ούτε η μητέρα δεν τον έμαλωσαν. Μόνος του είνεχεν ειπή, άμα είνε το δυστύχημα:

— Έγώ πταίω! Είδα το γυαλί, και δεν το εσήκωσα από εκεί.

Ο δέ πατέρας είνεχεν άπαντήση:

— Βλέπεις;... εβάνης μίαν στιγμήν εγώστης και άδιάφορος, και έκαμες περισσότερο κακόν, παρά αν το έκαμες επίτηδες.

Έπειτα τον εφίλησε, και έπρόθεσε:

— Η Έλλη θα γίνη καλά, αν και ήτο κίνδυνος μήπως πάθη χειρότερα... Γνωρίζεις πώς την αγαπάς σαν καλός άδελφός... Μην κλαίς τώρα, αλλά να βάλης γνώση!

Από τότε, χωρίς να φοβάται τα περιπαίγματα των άλλων, ο Κωστάκης πάντοτε σηκώνει και πετά παραμέρα τα σπασμένα γυαλιά και τα σανίδια με τα καρφιά, όσα συναντά εις την ακρογιαλιά. Αν εις τόνον δρόμον ιδη καμμία πέτρα, όπου εμπορεί να σκανταφή κανένα άμάξι, άμέσως την παραμερίζει.

Αν ιδη κανένα άνόητο παιδί που θέλει να ρίξη πέτρες και χώματα εις την στέρναν του κήπου με τα φάρια, του σταματά το χέρι, και του εζηγγαί διατί είνε κακόν αυτό που ήθελε να κάμη.

Άγαπά τα άνθη και τα ζώα. Άμα πηγαίνη εις την έξοχην και εύρη βατόμουρα εις κανένα φράκτιν, δεν τα τρώγει όλα, αλλά άρπίζει και δια τούς άλλους, που θα

περάσουν έπειτα. Εφαρμόζει, και εις τας μικροτέρας πράξεις του, τα λόγια του Χριστού: «Αγαπάτε αλλήλους» — και, επειδή αγαπά όλον τόνον κόσμον, κανένα δεν θέλει να βλάψη, αλλά εις όλους να κάμη το καλόν.

Και αισθάνεται ότι είνε εύτυχής, διότι είνε καλός.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Εις το 26ον φύλλον, σελίς 206, έπροκηρύχθη το Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων το 1905. Έκει σάς ειπα, ότι το υπόδειγμα του Ψηφοδέλιου θα σας το έδωκα με το τελευταίον φύλλον του Νοεμβρίου. Ίδου λοιπόν αυτό. Δεν έχστε τώρα παρά να το αντιγράψατε επί ενός επιστολικού δελταρίου (ή επί άπλου χάρτου, τόνον όποτον κόπτετε εις σχήμα και μέγεθος δελταρίου), να το συμπληρώσετε με τα δέκα ψευδώνυμα της άρεσκείας σας και να μου το σταλάτε μέχρι της 10' Ιανουαρίου το βραδύτερον:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ
Όνομα εκλογέως:
Ψευδώνυμον (αν έχη):
Εν... τη... 190...
Εκ των εν τη Αδιαπλάσει του 1905 εγχεθέντων ψευδωνύμων, μου ήρεσαν περισσότερο τα έπόμενα δέκα, τα όποια αναγράφω κατά τάξιν προτιμήσεώς μου:
1ον
2ον
3ον
4ον
5ον
6ον
7ον
8ον
9ον
10ον
Υπογραφή ιδιώχου:

Τους όρους του Διαγωνισμού τούς γνωρίζετε από την προκήρυξιν του 26ου φυλλάδιου. Σας υπενθυμίζω μόνον ότι δεν επιτρέπεται να ψηφίστε άλλα ψευδώνυμα, παρά μόνον από τα δημοσιευθέντα εις τας Εγχεσεις, Άλλοιός και Άναρτώσεις Ψευδωνύμων του 1905, ήτοι από 1ης Δεκεμβρίου 1904 μέχρι σήμερα. (Έννοείται, ότι εις τόνον Πίνακα δύνασθε να συμπληρώσετε και το δικόν σας ψευδώνυμον, αν θέλετε και αν είνε εκλέξιμον.) Προσέβητε ότι Ψηφοδέλτια μη συντεταγ-

μένα άσστηρώς κατά τόνον άνω δεδομένον τύπον ή μη φέροντα ιδιώχικρον την υπογραφήν τουλάχιστον του εκλογέως, καθώς και τα δυσαναγνώστα, θα αποκλεισθούν.

Και εν άλλο σπουδαίον, προς γνώσιν των ασάτων: Κάθε εκλογέως εν μόνον ψηφοδέλιον δικαιούται να σταλή. Το έστειλε, — έτελεώσα. Άν δι' ασηθήποτε λόγον σταλή περισσότερα του ενός, δεν θα λάβη μέρος όόλου εις τόνον Διαγωνισμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νίκος: — Γιατί, Μιχαλάκη, βγάξεις τα φύλλα τόνον Ήμεροδέλιου;
Μιχαλάκης: — Για να έλθη γρήγορα η πρώτη Ιανουαρίου.

Εσάλη υπό του Ήμεροδρόμου Δεκεμβρίου.

Ο Μέλλον Δικλωμάτης προς ένα κύριον: — Θα είστε βέβαια ο άδελφός του κ. Δ.
— Όχι, παιδί μου, είμαι ο κύριος Δ. ο τδιος.
— Ά! είστε ο Ίδιος; Δι' αυτό και ή μεγάλη αυτή όμοιότης!
Εσάλη υπό του Διαγρόου της Νεολαίας.

Σκέψις ενός μικρού ταμπέλη:
— Άντι του Ψεβροναρίου, έπρεπεν ο Μάιος και ο Ιούνιος να είχαν 28 ήμέρας. Έτσι θα είχαμε πιο γρήγορα διακοπές.

Σκέψις ενός μικρού μονιζούση:
— Τι καλά που την έχουν τ' άραπάκια! Όυτε φαίνονται καθόλου αι μελανίες στα χέρια τους!
Εσάλη υπό του Ένδοξου Μεσολογιου.

Ο Γιόργος: — Καίμεν Νίκο, έχω ένα σανάκι τρομερό και ή μητη μου όλο τρέχει. Τι να κάνω;
Ο Νίκος: — Να πιάς να την πιάσης.
Εσάλη υπό Ν. Α. Κατερινοπούλου.

Εις το Πανεπιστήμιον (ιστορικόν.)
Ο Κνηρός της Σπαρής άποκοιμάται με την κεφαλήν επί του ανοικτού βιβλίου του Ρωμαϊκού Δικαίου του.
Και ο Μέλλον Δικλωμάτης προς τόνον Αθήνα:
— Αιτός, άνεψιέ μου, λέγεται ύπνος του Δικαίου!

Εσάλη συγγρόνης υπό του Αθήρος και του Μέλλοντος Δικλωμάτου.

Εις το έμπορικόν, μεταξύ πελάτου και μικρού υπαλλήλου:
— Πόσο έχουν αυτές αι γαλόσσες;
— Τρεις δραχμές.
— Δεν κάνει λιγώτερο;
— Όχιτε λεπτό.
— Μα είνε προ-φίξ;
— Όχι, είνε καουτσούκ!
Εσάλη υπό της Ασυρομαίτισσας.

Εις το μάθημα της άνθρωπολογίας:
— Πώς ονομάζεται ή μεμβράνη ή χωρίζουσα το έσωτερικόν ούς από το έξωτερικόν;
— Τύμπανον.
— Πολύ καλά. Και παρά μέσα από το τύμπανον, τί είνε;
— Ο λαβύρινθος.
— Λαμπρό. Και αν πάμε ακόμη πάρα μέσα, τί θ' άπαντήσωμεν;
— Τόν Μινώταυρον!!
Εσάλη υπό του Ερυθροδέμου.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

- 1. — Έντος Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος, λήγει την 30 Νοεμβρίου 1906, (τέε τους όρους εις το 48ον φύλλον ε. ε.)
2. — Διαγωνισμός Δύσεων, (λήγει σήμερα, και από του προσεχούς φύλλου άρχεται ο νέος.)
3. — Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων του 1905, λήγει την 10 Ιανουαρίου (τέε 26ον φύλλον, και σημερινόν.)
4. — Εβδόμη Ήρώτη Κυριακή, λήγει την 15 Ιανουαρίου, (τέε τους όρους εις το 51ον φυλλάδιον.)
Διαν προσεχώς τ' άποκαλέσματα των ληξάντων διαγωνισμών: Δύσεων (Αδούστου-Νοεμβρίου), Πνευματικών Άσκήσεων, Εδωήμων και Ξεσπαθώματος (Πέμπτου).

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ

Είνε, εκτός του Πίνακος, δωδεκασέλιδον. Η προσθήκη 4 σελίδων υπερβαίνει τας υποχρεώσεις μου και τόν προϋπολογισμόν μου. Άλλ' ήτο ανάγκη να κάμη αυτήν την θυσίαν δια να μη σας άφισω χωρίς ελληλογραφίαν επί 22 ήμέρας. Άν, τφόντι, εβέβηδα το φύλλον τουτο δεκατέσσερις, αι συνέχεται μόνον των μυθιστορημάτων, — τα όποια και' ανάγκην έπρεπε να τελειώσουν, — κα συμπλήρωσιν των βραβευμένων και αι Άσκήσεις, θα έπαιναν όλον τόνον χόρον, ώστε δεν θα έμεινε τί Άλληλογραφίαν ούτε μια στήλη. Και επειδή το προσεχές φύλλον, το πρώτον του 28ου έτους, θα είνε άπλοδν, (δύο έβδομάδιον,) και θα εκδοθή μετά 15 ήμέρας, ιδού ότι θα έπαρνοδσαν 22 ήμέραι χωρίς... να συνμηλήσωμεν. Και επειδή αυτό θα μου εδωσίτε και θα σας εδωσίτε, έπροτιμήσα να προσθέσω τας 4 σελίδας, αι όποια πάντοτε μου κοστίζουν αλλά... όχι τόνον πολύ. Έτσι έχομεν όλην την άνεσιν να τα ποήμα εν έκτάσει.

Η ΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οι φίλοι μου κατενόησαν, βλέπω, το σπουδαίον και το πολλαχώς όφελιμον της έφετηνης καινοτομίας, και ή κίνησις των Μετοχών, μολονότι όλιγοι σχετικώς έλαδαν έως τώρα, ήρχισεν ζωνρά. Ο πρώτος, ο όπολος έπώλησε κομπόνι, — και το άναγράφο με μεγάλην μου ευχαρίστησιν, — είνε ο αγαπητός μου φίλος Ίωάννης Δ. Στεφάνου, του βουλευτου και πρώην ύπουργου. Από εκείνους, βλέπετε, οι όποιοι δεν έχουν ανάγκην μίξ Μετοχής, δια να λαμβάνουν την Διάπλαιν. Άλλ' έφρόντισε το καλό παιδί να διαθέσθ τα κομπόνια του, σύμφωνα με την προτροπήν, την όποιαν έκαμα προχθές προς πτωχούς και πλουσίους. Αυτό μ' ευχαριστεί έκαιτέρως και μου εδωίε την έπίδα ότι όλοι οι φίλοι μου, όσοι με αγαπούν, θα σπεύδουν να μημνησθον την Ίωάννην Στεφάνου. Έμπρός!

ΑΝΑΤΟΛΗ ΗΛΙΟΥ
N. A. Κατερινοπούλου. — Β' Βραβείον Μικρού Διαγωνισμού Φωτογραφίας.
ΔΥΣΙΣ ΗΛΙΟΥ

σίαν Κύπρον (δὲν πειράζει κἀνάς τώρα ἄς ἐνεργῆ ἴσως τοῦ) Ὀδύνα ([ΕΕ] δεκταὶ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὴν ἡμέραν τῆς ἀποστολῆς καὶ ὄχι τῆς παραλαβῆς, ἡ ὁποία, μὲ καμμίαν καθυστέρησιν ταχυδρομείων, εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ μετὰ τὴν προθεσίαν) Ἀγνεύων τῆς Σαυηρίας ([ΕΕ] αὐτὸ πλέον εἶνε εἰς τὴν διὰθεσιν σου: εἴτε ν' ἀνανεώσης διὰ τὸ 1907, εἴτε ν' ἀγοράσης ἄλλα πράγματα ἐκ τοῦ Γραφείου) Μέλλουσι Διαπλάσσειν (ἔχει καλῶς) Κλαίουσαν Ἰτίαν ([ΕΕ], ἔστειλε νὰ ἰδῶ τώρα ποῦ εἶσαι εἰς τὴν πόλιν, θὰ μοῦ γράψῃς συγγνώμην;) Θ. Π. Γρ. (ἐλήθησαν) Ἡρώϊον Ἀρκάδι, Κνωσθλευκὸν Σημάλων (ποῦ μοῦ ἔστειλε σοικνεῖν ἀπὸ τὸ Παρίσι ποῦδ' ἡ χάρι τῆς!) Νικητοῦρακα, Μεγάλην Ἑλλάδα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Νοεμβρίου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου
[Ὁ λόγιος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγινόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φραγκόλους, ὡν ἕνατος ἀποστέλλει 20 φύλλα καὶ τμήματι φρ. 1.]

581. Λεξιγραφὸς Φορολογικῶς.

Μή σε μέλει καὶ θὰ μ' εὖρης,
Εἶμαι πρόσωπο πρὸ ξέρεις
Ἀπὸ τῆς Μυθολογίας...
—Σὺ δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου!
—Μ' ἀφοῦ βρίσκωμαι μπροστά σου,
Τι τῆ θεῖς τῆ φλυαρίας;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθῆνας τοῦ Πηλίου.

582. Στοιχειόγραφος.

Ἄνθρωπος γνωστός σου εἶμαι
Φίλος δὲ εὐκρινῆς
Ἐνὸς ἄλλου γνωστοτάτου,
—Φίλος, ὄχι συγγενής.
Ἄν θέλῃσης ὅμως τώρα
Νὰ προσθέτῃς ἕνα γράμμα,
Φύγε! διάβολος ἔμπρός σου
Ἐγεννήθη ἐν τῷ ἄμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεσσαλομάχουτος.

583. Διπλοῦς μεταγραμματιῶδες.

Τοῦ Ρωμαίου ἂν ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Ἐνας Ἕλληνα εἰς τὸ μέσον θὰ προβάλλῃ.
Κι' ἂν τὸ ἴδιο πάλι κάμῃς, εἰς τὸν Ἕλληνα
[αὐτόν,
Τότε εἰς τὴν δωδεκάδα θὰ τὸν εὖρης τῶν
[μηνῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σεπεσομένου Λόφου

584. Ἀναγραμματιῶδες.

Ὅπως ἔχω ἂν μάρισης,
Εἶμαι ὄνομα κοινόν,
Ἄν δὲ μ' ἀναγραμματίσης,
Γίνωμαι σαλατικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κολυμβητοῦτος τοῦ Μέξ.

585. Αἶνιγμα.

Τὸ αἶνιγμά μου νὰ λυθῇ, χρειάζεται σοφία...
Ἐρώτησε νὰ σοῦ τὸ πῆ, ἄς θέλῃς, μιὰ κυρία.
Ἐστάλη ὑπὸ Τιμολέοντος Π. Ἰωαννίδου.

586. Δημιῶδες αἶνιγμα.

Μικροὶ μεγάλοι θὰ τὸ βροῦν
Ἀπὸ τῆς χάρις ποῦεις;
Κουράζεται τὸ φάρτωμα
Κι' ὁ φορτωμένος ὄχι!
Ἐστάλη ὑπὸ Κων. Α. Γαρμφάλλου.

587. Κεκομμένον καὶ ἀνεστραμμένον Κυβόλεξον.

- 1.—Μὲ τέρπει, τὸ παρλάξον κῆμα.
- 2.—Πονῶ, ἀλιπῶ, καὶ πιστεύω...
- 3.—Τὴν ἀγαθὴν, ὃ φίλοι, δώκετε φήμη.
- 4.—Τὸν Ἄρην ἀήτητον ἐπίστυσον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ταπεινὸ Γλασεμ.

588. Μυστικαὶ ἐρωτήσεις.

Ὁ Διδάσκαλος: — Τι μέρος λόγου εἶνε
Ὁ Μαθητῆς: — Ἐπίθετον τριγενές καὶ
τρικατάληκτον.
Ὁ Διδάσκαλος: — Μπᾶ! Καὶ πῶς κάμνον
τὰ τρία γένη;
Ὁ Μαθητῆς: — Ὁ ..... ἡ .....
τὸ .....
Ὁ Διδάσκαλος: — Μὰ τί λές, παιδί μου!
Τὸ ἀρσενικόν εἶνε Κένταυρος, τὸ θηλυκόν
δένδρον καὶ τὸ οὐδέτερον συγκριτικόν ἐπι-
θέτου.
(Κόκκαλο ὁ μαθητῆς!)

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἰωακίμου Ἀμαράντου.

589—590. Μεταμορφώσεις.

- 1.—Τὸ θάρος διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ δῶς.
- 2.—Τὸ βᾶθος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὕψος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαμπροῦ Κιθάρωδου.

591. Ἀπροδόκτον.

Διατὶ ἡ Ὀάλασσο περιέχει ἄλας, καὶ διατὶ
τὸ ἄλας περιέχεται εἰς τὴν Ὀάλασσαν;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστροῦ Αἰδέρας Νικητός.

592—593. Λογοπαίγνια.

- 1.—Ποία πόλις καίχεται εἰς τὸ θέατρον;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγαλοκροσίου Φώσως.
- 2.—Ποία πόλις εὐρίσκεται πλησίον τοῦ Θεοῦ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παυλοῦ.

594. Διπλῆ ποικίλη ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζη-
τουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς,
σχηματίζουν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Μακεδονίας·
τὸ δὲ δεύτερον τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευ-
τέρας, τὸ τέταρτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω κα-
θεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Ἑλ-
λάδος:

- 1, Ἡμέρα. 2, Δένδρον. 3, Φυσικὸν προτέ-
ρημα. 4, Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος. 5, Πιπτήρ
τῆς Ἑκκλησίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζιάνου Ἀνακατωμένου.

595. Γρίφος.

τ τ τ τ τ τ τ τ
τ τ τ τ τ τ τ τ
τ τ τ τ τ τ τ τ
τ τ τ τ τ τ τ τ
ἄι ἄι ἄι ἄι
ὄν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλοῖσβου τῆς Θαλάσσης

Τέλος τοῦ 93ου Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τοῦ προσηχοῦς φύλλον ἀρχεῖται νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον
88-89, 40 καὶ 41.

429. Ἐλατήριον (ἔλα, τί, Ρίον). — 430.
Μίδας-Ἰδᾶς. — 431. Ἀρκάδιος, Ἀρκαδία,
Ἀρκάδιον.

432. Τ Ω Ρ Α 433. Χεῖρ χεῖρα γί-
Ω Τ Ι Σ πτα.—(Λαμβάνομεν ἐξ
Ρ Ι Ν Η ἐκάστης; στήλην τὸ πρῶ-
Α Σ Η Ρ τον καὶ τὸ τελευταῖον
τῆς γράμμα, τὸ δεύτερον καὶ τὸ τέταρτον,
καὶ τέλος τὸ τρίτον).—434. Φίλει παιδεύων
ἀλήθειαν, οἰκονομίαν, εὐσεβείαν. — 435. Ὁ
Ναπολέων (νὰ πῶ λέων;) — 436. ΧΕΘΨ
(Χαλκός, Βελγίον, Κροῖστος, κλεψύδρα).
—437. Ποιοῦ φίλον ὅστις ἄριστος. — 438.
Ἐστὰ ἦσαν οἱ σοφοὶ (ἐπ- τα εἰς αν-εἰς ο φτ).

439. Αἰτωλία (αἰτῶ, λεία). — 440. Ἄτ-
λας-τάλας-ἄλας. — 441. Χαλκός-χαλκῆ-Χάλκη

442. Β Ο Ι Ω Τ Ι Α 443. ΙΜΑΛΛ-ΓΑ
Ι Α Τ Ρ Ι Κ Η (μάλα, αἶμα, Ἀ-
Ε Μ Β Ο Δ Ο Ν μῖα.) — 444-446.
Π Λ Ο Υ Τ Ο Ν 1, Ἰθάκη, (δᾶ-
Α Υ Α Η Τ Η Σ φη ΚΑΘΙερῶ-
Ρ Ω Μ Υ Λ Ο Σ θη...) 2, Κρήτη,
Ν Α Ζ Α Ρ Ε Τ (ΜΗΤΗΡ Κοιμᾶ-
ται...) Παῖδοι (κα-
λεῖται ὉΕΑΠοδῶ).—447. Διότι δὲ μὲν ἄν-
θρώπος ἀρχίζει ἀπὸ φωνῆν, τὰ δὲ ζῷα ἀπὸ
σύμφωνον.—448. ΓΙΑΣ-ΔΥΚΟΣ (Ἰσμα-
λία, ΛΟρδος, ἸΚαρος, ΑΥρίον, ΣΛαδοί).—
449. Μηδενὶ συμφωρᾶν ὀνειδίσης, κοινὴ γὰρ ἡ
τύχη καὶ τὸ μέλλον ὀράτον. — 450. Τὰ
ἐναντία τοῖς ἐναντίοις θε-
ραπεύονται (Τὲ ἐν ἀντι-α-τίς-
ἐν ἀντι-εἰς ὅσπ απ-εῦ ὄν
νέ).—451. Τὸ φάρι σχημα-
τίζεται εἰς τὸ κενόν τὸ με-
ταξὺ τῆς μαγειρείσης καὶ
τοῦ μαγειροῦ. Ἡ ὀδρά τοῦ
εἶνε ποδῆ τὰ ἐπάνω. Φαί-
νεται δὲ ὅπως καὶ ἀπέναντι,
χωρὶς νὰ μεταστραφῇ ἡ εἰκὼν.

452. Δελτάριον (Δέλτα, Ρίον). — 453.
Πλειάς-Πελλας. — 454. Καρδιά-Καρδίτσα.

455. Β Α Ι Σ Σ Α Β Ε Τ 456. Φίλιος
Ρ δ ε γ γ μῆ ταχὺ πῶ.
Μ ε γ μ — 457. Διότι
Ο ν γ φ φ ἄνετο Κλυ-
Υ ι δ ϕ Π ταμῆστρα καὶ
Π ο ο Η ἤκουσε τῶνομά-
Ο ο Σ τησοῦτο: Θεῶ-
Λ λ Τ Κ Α Η Τ Ε -
Ι ο Ο Μ Ν Η Τ Ρ Α -
Σ σ Σ 458-460. Διὰ
τοῦ Α: λιμός,

καλός, Ἑλλάς, λάμα. Διὰ τοῦ Σ: λιμός,
Κάσος, σέλιος, ἄλας. Διὰ τοῦ Μ: μίμος, Σά-
μος, μέλας, ἥμοα.—461. ΝΑΥΣΙΚΑ (οἶνος,
Οὐρανός, σαΥρα, ἐπιστος, Σικίνος, συΚέα,
χρυσΑλλίς).—462. Ὑπερῶνας φέρω τὸ
Σῆμα τῆς Διαπλάσεως. — 463. Οἱ ἑπανοὶ
παλλάξουσ εἰσὶν αἰτία ἐπιμολίας. (Ἡ ἐπ' ἐν ἡ
πολλά - κίς εἰς ἡν - ἔτη - α ἐπὶ μὲ λι α - ε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ἔρος 10 λέξεις, ὅλησθαι καὶ
αὶ ἀμύθητοι τῶν 10 πληροῦσται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρο-
μικὰ δελτάρια πανταχόθεν.—Μιχ. Γ.
Ἐλευθεριάδης, Λευκωσία Κύπρου, (Ε, 136)

Ζητῶ ὄνομα Αἰμοσταγοῦ Χρωστήρος καὶ
φευδώνυμον Λουκιῆς Βάντικου διὰ Μ.
Μυστικῶν.—Αἰώνιος Στέφανος (Ε, 137)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὀδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοῦ Πάππου.